

Julstämning på Brussel Dog Show

Hur många utställningsarrangörer kan säga att deras show har vuxit med 23 procent två år i rad? Det har Brussel Dog Show gjort.

Från 2649 anmälda hundar 2008 till 3988 hundar 2010. Utställningen var Crufts-kvalificerande och gav även chans till dubbla cert.

Showen ägde rum en vecka före jul och lockade till mycket julhandel. Finalringen var dekorerad, med röd matta och julgranar bakom prispallen. Jultomten kom på en släde dragen av inte mindre än nio huskies och vandrade sedan omkring och delade ut små presenter till besökare och utställare.

Liksom förra året fick alla utställare frukost på morgonen. Det var mycket uppskattat. Mindre positivt var det dåliga vädret i grannländerna. Många ut-

ställare tog inte risken att fastna i den snöiga trafiken.

Det blev en mycket internationell utställning, med 2201 utländska hundar. Så till exempel återfanns 36 danska och 21 svenska hundar i katalogen.

De 37 domarna representerade 13 nationaliteter. Samtliga domare hade ganska många hundar att döma och allra flest dömde finska Marianne Holm, 100 på lördagen och 105 på söndagen. Norske Per Iversen dömde grupp 7-hundar och hade exakt 100 anmälningar. Samtliga taxar (73) anförtröddes svenska Gertrud Hagström. Utländska domare får många anmälningar och bidrar till showens goda rykte.

Äran att döma Best In Show fick Liliane De Ridder, som hade några ovanliga raser att välja mellan. Bland annat en gonzcy polski från Polen som hon placerade som BIS-10. En annan ovanlig ras i BIS-lineupen var en cao da serira de aires, som slutligen blev BIS-9.

BIS-3 blev den italienska gordon settern Ludstar Resolute, som dömdes av Per Iversen i både ras och grupp.

Även BIS-2, Ih normaltalen Notorius kom från Italien. Och bäst på Brussel Dog Show blev den engelska bulldoggen See Rider Bulls of Mabena, från

Holland. See Rider är bara två år och var anmäld i öppenklass. Han slog bland annat elva anmälda champions i rasen.

Den 115 upplagan av Brussel Dog Show hålls den 17 och 18 december.

TEXT & FOTO: KARL DONVIL
ÖVERSÄTTNING: MARI EDMAN

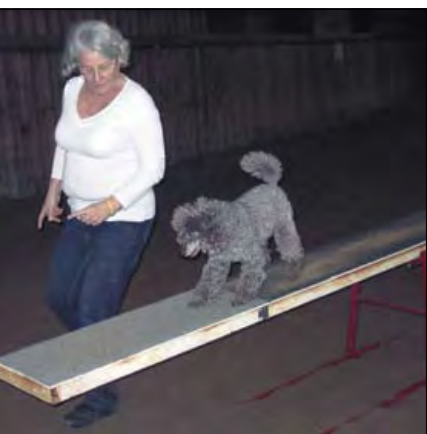

AGILITY

Orsaken till nya agilityklubbar: Kulturkrockar och mobbning

Sedan Svenska Brukshundklubben tog över huvudmannskapet för agility 2007 har det bildats flera fristående agilityklubbar – Agilityklubben Södra Roslagen, Karlskoga agilitysportklubb, Marks agilityklubb och så sent som i höstas Solna agilityklubb. Att välja att stå utanför SKK-organisationen har dock både för- och nackdelar.

TEXT: MARI EDMAN
FOTO: RONNY "BOB" LUNDIN,
MONICA ERIKSSON

-Vi ville pyssla med agility inte en massa tjafs, säger Karen Ludvigzon på AKSR.

"Syftet med Solna agilityklubb är att utöka och förbättra medlemmarnas möjligheter till tävlingsinriktad agilityträning."

Så stod det i ett pressmeddelande som nybildade Solna agilityklubb skickade ut i november. Och just att få bättre möjligheter att träna tillsammans under trevliga former tycks vara den främsta anledningen till att det under de senaste åren har bildats flera fristående agilityklubbar.

–Vi kunde inte träna på Karlskoga BHK utan att få ont i magen. Det var så mycket konflikter, beskriver Ewa Lundin, ordförande i Karlskoga agilitysportklubb (KASK).

KASK bildades i februari 2009. Några månader tidigare, i oktober 2008, lämnade sju agilityaktiva Marks BK och startade en egen klubb på en plan några hundra meter därifrån.

–Fem år tidigare hade vi varit med och dragit igång agilityverksamheten på klubben. Så fick klubben en ny styrelse och det var kommunikationsproblem med den som var orsaken till att vi drog därifrån. Folk i agilitysektorn blev mobbade, säger Jenny Pleym, ordförande i Marks agilityklubb (MAGiK).

Hon menar att det på klubbarna lätt uppstår kulturkrockar mellan bruks- och agilityfolk.

–Vi har andra raser, tränar hund annorlunda och tänker annorlunda. Vi vill till exempel inte lämna hunden i bilen när vi fikar, beskriver Jenny.

Först ut bland de nystartade och fristående agilityklubbar var Agilityklubben Södra Roslagen (AKSR), i Vallentuna. Och enligt ordförande Karen Ludvigzon var det "samarbetsproblem" med Vallentuna BK som gjorde att även dess agilitysektorn hoppade av.

–Vi ville pyssla med agility inte en

–Vi kunde inte träna på Karlskoga BHK utan att få ont i magen, beskriver KASKs ordförande Ewa Lundin. Här tränar hon och Jippie på KASKs hemmabygga hinder.

massa tjafs, som Karen sammanfattar situationen.

Och samtliga klubbordföranden som Hundsport har talat med är överens. De har fått det mycket trevligare sedan agilityklubbarna bildades.

–Det är skitjobbigt att ligga i strid med folk. Nu är stämningen jättebra och allt är roligare, säger Jenny Pleym.

Inte svårt att bilda klubb

Att bilda en agilityklubb är inte särskilt svårt.

–Det krävs lite pappersarbete, enligt Karen Ludvigzon.

Föreningen måste alltså ansöka om ett organisationsnummer, anta stagdar och välja en styrelse.

–Vi pratade om att starta till exempel en hundungdomsklubb eller en lokal kennelklubb. Men de alternativen stöp på att vi tyckte att vi blev för ofria

om vi skulle anta SHUs eller SKKs stadgar. I så fall hade vi varit tvungna att också ha annan verksamhet, förklarar Jenny Pleym.

–Det svåraste var att komma på ett bra namn, tycker Ewa Lundin.

Det viktigaste för de nya föreningarna var att ha ett bra ställe att träna på. MAGiK hyr en plan av en markägare, KASK lånar en fotbollsplan av kommunen och AKSR hyr en grusplan av en idrottsförening. Ingen av föreningarna har någon egen klubbstuga.

Hinder lånade de till att börja med av medlemmarna. Och genom att arrangera inofficiella tävlingar har de fått ihop tillräckligt med pengar för att kunna köpa loss dem och köpa in egna hinder som flera av klubbarna förvarar i en container.

AKSR håller dessutom kurser på oli-

Fortsättning på sidan 104

Fortsättning från sidan 96

ka nivåer. KASK gör det inte, men MAgIK håller tävlingskurser.

–Vi kan inte ha fler nybörjarkurser och fortsättningskurser, eftersom vi vill kunna ta hand om alla deltagare efteråt. Och just nu är vi redan så många medlemmar att vi inte kan erbjuda några platser i träningsgrupper, säger Jenny Pleym på MAgIK.

Klubborna får också lite bidrag från olika håll. KASK samarbetar med SISU och får kommunalt stöd för sin ungdomsverksamhet. MAgIK får tillgång till möteslokal och stöd till en studiecirkel i tävlingspsykologi från Studieförbundet Vuxenskolan.

–Men vi har inget behov av mycket pengar, eftersom vi inte har en massa utgifter, menar Jenny Pleym.

Tävlar för rasklubbar

Att välja att stå utanför SKK-organisationen för aktiva agilitytävlande har dock sina nackdelar. Klubborna kan till exempel varken utbildade egna instruktörer eller funktionärer och medlemmarna måste ha dubbla medlemskap. Många av dem har därför valt att tävla för sina rasklubbar.

Det kan också vara svårare att vara med och påverka agilitets utveckling, genom att svara på regelremitter och liknande, om man inte väljer

att engagera sig i det arbetet på den klubb som man bara tävlar för.

Den största nackdelen, det är samtliga ordföranden överens om, är dock att inte kunna arrangera officiella tävlingar.

–Det är jättestorigt att inte kunna bjuda igen, eftersom vi tävlar officiellt på andra klubbar. Vi kan bara erbjuda inofficiella tävlingar i utbyte. Men vi brukar lösa det så att vi hjälper klubbarna i närheten av oss. Jag ska till exempel vara funktionär på den veckotävling som Borås BK och Ulricehamns BK arrangerar i sommar, förklarar Jenny.

–Vi vill inte stå utanför. Men det går inte att lösa problemen på något annat sätt för oss, menar Ewa Lundin.

Så fördelarna överväger just nu. Det har allihop kommit fram till.

–Vi har fått kortare beslutsvägar och nu det finns utrymme för fler önskemål, som Ewa Lundin beskriver situationen.

Karen Ludvigzon håller med:

–Nu gör vi som vi vill.

Alla tre klubbordföranden hoppas att det i framtiden ska bildas ett agilityförbund under en annan huvudman än SBK, som deras klubb kan ingå i. Alternativen som man ser är antingen SKK eller Riksidrottsförbundet.

Dubbelt guld till Frida och Poppy på NM

För andra året i rad lyckades det svenska freestylelandslaget vinna **lagguld i freestyle** på nordiska mästerskapet. Det ägde rum på de finska vinnarutställningarna den 11–12 december i Helsingfors. Dessutom erövrade **Frida Binette** och border collien **Poppy** den individuella guldmedaljen, bland de tolv toppekipagen från Danmark, Finland och Sverige. Även i heelwork to music var Frida och Poppy det svenska ekipage som placerade sig bäst.

TEXT: MARI EDMAN

FOTO: YVONNE ÖSTER, ANNIKA KLANG

Grattis till NM-gulden. Vad var det som avgjorde att just du och Poppy vann, tror du?

–Mitt program.

Det börjar på ett väldigt speciellt sätt. Hur kom du på att det skulle göra det?

–Det var en kompis som gav mig idén med dockan, efter att hon hade drömt om den. Hon sa att jag kunde bygga vidare på hennes idé och så satt vi och spånade, bland annat om vad jag skulle ha för musik. Jag ville att den skulle vara stämmningsfull, mystisk och sorglig.

Och vilken musik valde du?

–*Now We Are Free*, från filmen *Gladiator*. Även om historien som vi berättar inte är hämtad från filmen så tyckte jag att musiken passar. Dockan blir ju fri och levande.

Programmet inleds alltså med att Poppy under en ganska lång stund ligger i en låda samtidigt som du agerar mot en marionett som föreställer henne. Var det inte lite vågat att chansa på att domarna skulle tycka att det var okej på ett internationellt mästerskap?

–För mig är det viktigt att publiken är med på vad som händer och sker från början. En del kan säkert tycka att det är fel att göra så, men det tar jag. Andra ser till helheten. Det gäller ju att vinna eller försvinna, att visa något som är unikt. Jag tyckte att det blev bra. Och det står jag för.

Hur går det till när det bestäms vilka program som landslaget ska tävla med? Får ni visa upp dem för landslagsledaren, Pia Wahlström, i förväg?

–Vi presenterade våra program på landslagsträningen som arrangerades i mitten av oktober, när landslaget togs ut. Då hade landslagsledaren chans att säga ifrån. Men hon tyckte att det blev en bra mix att ha med vårt program.

Hade hon inga invändningar?

–En i gruppen tog upp att jag hade tänkt att Poppy skulle backa på två ben. Tydligt var det ett ekipage på något av de tidigare mästerskapen som hade fått neddrag för att hunden gick på halsorna i den rörelsen. Därför valde jag att inte ha med det i programmet.

Hur lång tid tar det för dig att koreografera och träna in ett nytt program?

–Min plan brukar vara sex månader. Jag vill lära min hund något nytt trick till varje nytt program. I NM-programmet var det en hel del nytt, som att Poppy självständigt skulle hoppa ner och lig-

FAKTA

Namn: Frida Binette

Ålder: 32 år

Yrke: Hundinstruktör

Klubb: Tyresö BK

Hund: Gk Vallhpr FSDIII Somollis Poppy

Tidigare mästerskapsmeriter

i **freestyle:** SM-fyra 2009 & SM-brons 2010

FREESTYLE
MARI EDMAN

www.allroundtax.se, mariedman@tele2.se